

Arrest

**nr. 183 317 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op basis van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor het gehoor op het

Commissariaat-generaal dat voorzien was op 23 maart 2016 en hij geen geldige reden meegedeeld heeft ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid binnen de vooropgestelde termijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij de oproepingsbrief nooit heeft ontvangen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 maart 2016 bij aangetekend schrijven een oproeping tot gehoor, dat doorgaat op 23 maart 2016, heeft verstuurd (adm. doss., stuk 10) naar de door verzoeker op 22 januari 2016 gekozen woonplaats (adm. doss., stuk 12), zijnde Klijtberg 4 te Anzegem.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet verzoeker op correcte wijze heeft opgeroepen maar dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief die hem werd verstuurd. Dit wordt in het verzoekschrift overigens op generlei wijze betwist. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct besloten tot de weigering van de vluchtelingstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat verzoekers gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Aldus lijkt het er op dat verzoeker geen gegronde middelen tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 18 april 2016 heeft aangevoerd.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegronnd te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van overmacht nu zij de oproeping voor het gehoor niet heeft gekregen daar zij veranderd werd van asielcenter.

Daargelaten dat verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift geen melding maakte van de verandering van asielcenter en het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen van asielcentrum veranderde geenszins kan aanzien worden als overmacht. Er is sprake van overmacht indien de verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058), *quod non in casu*. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij middels haar aangetekend schrijven d.d. 1 februari 2016 het Commissariaat-generaal ervan op de hoogte bracht dat zij in het kader van haar asielprocedure haar gekozen woonplaats wijzigde naar het volgende adres: Klijtberg 4 te 8570 Anzegem (adm.doss., stuk 12). Indien verzoekende partij, zoals zij beweert, naar een ander asielcentrum verhuisde, kwam het haar toe en was het haar verantwoordelijkheid om (indien zij dit wenste) het Commissariaat-generaal te verwittigen van de wijziging van haar gekozen woonplaats, hetgeen ze evenwel naliet te doen. Het feit dat verzoekende partij dit verzuimde valt louter toe te schrijven/te wijten aan haar eigen handelen, of veeleer nalaten te handelen, en kan derhalve geenszins als overmacht in haren hoofde worden aanvaard.

De commissaris-generaal heeft derhalve, zoals in de beschikking d.d. 27 januari 2017 wordt vastgesteld, op correcte wijze in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet verzoekende partij op voormelde door haar laatst gekozen woonplaats opgeroepen. De commissaris-generaal kan dan ook geenszins onzorgvuldig handelen worden verweten. Hij heeft op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS